

Друго трасе от билото на планината минава през Вратника, Преградата, стига до Бабина локва, където се разклонява – на запад с по-късното име *Кумрал дербент*, тъй като преминава през пясъчлива почва към с. Въглен и Предела. Другото разклонение идва от с. Стара река, през Демир капия, където е имало охранителна кула и преграда от желязна верига, преваля Стара планина при Вратника. От Бабина локва преминава през Юртмите, Кашана (място за почивка на конете), Даулите, Морни дол, където доскоро са личали плочи от каменна настилка на римски път, и край Маринено градище през Селището достига до Сливен.

В североизточна посока от Сливен се отправя път край Юрта, Джендем дерё, Бъзов пряслап към с. Ичера. Дублиращ път започва от м. Хисарлъка, край Мацулка, Арабаджийска поляна, Капулука, Равна река, Меча поляна и стига до Бъзов пряслап.

Друг важен път идва откъм Котел, пресича Нейковска река при Моллов мост, Храстов бурун при Белчов пряслап и Луда Камчия с брод източно от с. Ичера. Пътят е известен като *Дълбокия път*, а също така и като *Римския път* и стига до билото на Гребенец. През Коскоша и Дорешка река, край Калето в масива Гаваните стига полето до Авли. При мястото на някогашното село Тавазлии (Таусли) пресича Друма и през Деве гечит на р. Тунджа се отправя към Кабиле и Ямбол.

В източната част на възвишението Гребенец чрез топоними *Гечит* и *Царска пътека* се локализируют няколко пътя.

През 1653 г. Евлия Челеби пътувал от Сливен за Нова Загора. Фактът, че е пропуснал да отбележи Сливенските минерални бани, води до заключението, че ще да е преминал р. Тунджа по моста при с. Гавраилово.

По-различен е бил пътят от Ямбол за Сливен. Като се проследят описанията на пътешествениците, се вижда, че р. Тунджа е преминавана при вече споменатият *Деве гечит*, след което през Тавазлий те са се отправяли към Сливен.

След походите на хан Крум в началото на IX в. Сливенският район трайно влиза в пределите на България. Доказателство за това са намерените тухли с прабългарския знак в м. Хисарлъка и особено оловният печат (молидовул) на княз Михаил (Борис I) (Радева 1990: 53–59) Явно в Сливен е пребивавал някакъв административен или духовен ръководител, до когото князът е изпратил писмо.

Засега писмени извори за района от IX–X в. липсват, а археологическите проучвания са все още недостатъчни за този период.

Малко по-пълна е картината за времето на византийската власт (XI–XII в.). По това време стоково-паричните отношения са в подем, за което може да се съди от откритите византийски монети, между тях и златни. В крепостта Кале баир, североизточно от с. Злати войвода, са намерени повече от 20 молидовула. (Рашев, Радева 2008: 63–83). В м. Хисарлъка е намерен молидовул на проедър (висша титла за евнуси) Константин Катакалан. Възможно е при византийската власт да е възстановена старата епископия на Цоида (Янков, Сираков 2008: 455–456).